

Het was een zonnige zondagmiddag in september toen Seth Adams Annie Fergusons appartement in West Village uit liep. Hij was knap, geestig en intelligent en hij was leuk gezelschap. Ze gingen nu twee maanden met elkaar om. Ze hadden elkaar ontmoet op Independence Day, tijdens een picknick in The Hamptons. Hij was net zo enthousiast over zijn werk als Annie over dat van haar. Seth was twee jaar geleden afgestudeerd aan Harvard Business School en was nu bezig met een bliksemcarrière bij een investeringsbank op Wall Street. Annie was zes maanden geleden afgestudeerd aan Columbia Architecture School en zij genoot met volle teugen van haar eerste baan bij een belangrijk architectenbureau. Haar droom was daarmee uitgekomen. Het knappe stel had elkaar er in een kamer vol mensen meteen uit gepikt en was smoorverliefd geworden. Het was een fantastische zomer geweest, en ze maakten al plannen om in de winter met vrienden een chalet te huren. Ze waren verliefd en verheugden zich op de leuke dingen die nog gingen komen.

Annie had de tijd van haar leven: weekends met Seth, hartstochtelijke vrijpartijen, genieten op het schitterende zeilscheepje dat hij onlangs had gekocht. Alles zat haar mee: een nieuwe

man, een nieuw huis en de eerste grote stap in haar carrière, waarvoor ze zo hard had gewerkt. De wereld lag aan haar voeten. Ze was zesentwintig jaar, een mooie blonde vrouw met een glimlach die de wereld kon doen smelten, en ze had alle reden om te glimlachen. Haar leven zag er op dit moment precies zo uit als ze vroeger had gedroomd.

Na weer een volmaakt weekend op zijn boot moest ze Seth die middag dwingen om weg te gaan, maar ze had werk te doen. Ze wilde wat tijd besteden aan haar eerste grote project, dat ze de volgende dag aan de klant zou presenteren. Ze wist dat ze een verpletterende indruk moest maken. De tekeningen waaraan ze had gewerkt zagen er perfect uit, en haar directe chef waardeerde haar ideeën erg en wilde haar de kans geven om te schitteren. Annie schoof net achter haar tekentafel, toen haar telefoon ging. Hoewel Seth pas vijf minuten weg was, dacht ze dat hij het misschien zou zijn. Soms belde hij haar onderweg naar huis, om te vertellen hoe erg hij haar alweer miste.

Ze glimlachte terwijl ze aan hem dacht, maar toen zag ze aan het nummer dat het Jane was, haar tien jaar oudere zus. De twee zussen waren dol op elkaar. Toen Annie achttien was waren hun ouders overleden, en sindsdien was Jane als een moeder voor haar geweest. Jane was gelukkig getrouwd, woonde in Greenwich, in Connecticut, en had drie schatten van kinderen. De twee zussen zagen er bijna uit als tweelingen. Jane was een iets oudere versie van Annie en ze verheugde zich erop Seth te ontmoeten. Ze had de indruk dat hij wel eens een blijvertje kon zijn. Ze hoopte voor Annie dat ze iemand zou vinden die even fantastisch was als haar eigen man Bill, en dat ze op een dag net zo gelukkig getrouwd zou zijn als zij. Jane en Bill Marshall waren veertien jaar getrouwd en gedroegen zich nog steeds als een pasgetrouwd stel. Zij waren voor Annie een voorbeeld dat ze ooit graag zou volgen, maar ondanks de verrukkelijke afleiding die Seth haar de afgelopen twee maanden had gegeven,

was ze voorlopig helemaal gericht op haar gloednieuwe carrière. Annie wilde een groot architect worden.

‘Is hij daar?’ vroeg Jane op samenzweerderige toon, en haar jongere zus schoot in de lach. Jane was freelance illustrator van kinderboeken en een voortreffelijke kunstenares, maar ze was altijd meer geïnteresseerd geweest in haar man en kinderen dan in haar carrière. Bill was eigenaar van een kleine maar alom gerespecteerde uitgeverij. Ze hadden het weekend doorgebracht in Martha’s Vineyard, waar ze hun zomerhuis winterklaar hadden gemaakt en hadden genoten van een paar romantische dagen zonder hun drie kinderen.

‘Hij is net weg,’ antwoordde Annie.

‘Waarom zo vroeg?’ Jane klonk teleurgesteld.

‘Ik moet werken. Ik heb morgen een grote presentatie voor een belangrijke klant, en ik wilde nog wat aan de tekeningen werken.’

‘Goed van je.’ Jane was ongelofelijk trots op haar jongere zus. Voor haar was ze een ster. ‘Wij zijn over een paar uur thuis. Bill is het vliegtuig in orde aan het maken en dan gaan we weg. Het was heerlijk hier, dit weekend. Ik vind het afschuwelijk om het huis te moeten afsluiten.’ Net als hun kinderen waren ze dol op de Vineyard. Ze hadden het huis gekocht toen hun oudste dochter Lizzie was geboren. Lizzie was nu twaalf, en het evenbeeld van haar moeder. Ted was acht en leek met zijn zachte karakter en zijn relaxte manier van doen sprekend op Bill. En Jane zei altijd dat Katie, hun jongste, van een andere planeet kwam. Zij was pas vijf, maar had overal een mening over, was superintelligent en was nergens bang voor. Ze was een oude ziel in een kinderlichaam, en zei altijd dat zij en haar tante Annie beste vriendinnen waren. ‘Hoe is het weer in New York?’ vroeg Jane terloops. Het was het orkanenseizoen, maar in de Vineyard was het nog mooi weer.

‘Het is het hele weekend warm en zonnig geweest, maar ze

zeggen dat er vannacht een storm aan komt. Ik zie er nu nog niets van,' antwoordde Annie.

'Hier verwachten ze ook storm. Een uur geleden begon het harder te waaien, maar tot nog toe ziet het er goed uit. Bill wil thuis zijn voor het begint.' Op dat moment zwaaide hij naar haar vanuit het vliegtuig. Jane pakte haar plastic bekertje met koffie en liep naar hem toe, terwijl ze het gesprek met Annie afrondde. 'Ik bel je wel als we thuis zijn. Werk niet te hard... Ik hou van je. Kom anders volgend weekend met Seth bij ons eten!'

'Ik zal het proberen. Het kan zijn dat ik moet werken. Het hangt ervan af hoe de vergadering morgen loopt. Ik hou ook van jou. Bel me straks dan maar,' zei Annie ontspannen. Ze hing de telefoon op en ging weer aan het werk. Ze spreidde de tekeningen uit en bestudeerde ze nauwkeurig. Ze zag een paar kleine dingen die ze wilde aanpassen. Het waren maar details, maar ze was een perfectionist en wilde dat alles er de volgende dag piekfijn zou uitzien. Langzaam en nauwgezet begon ze de veranderingen aan te brengen waarover ze het hele weekend had nagedacht.

Jane stapte in het vliegtuig, dat de grote trots was van haar man. Bill was vroeger marinepiloot geweest en was al zijn hele leven gek op vliegtuigen. Dit was zijn grootste toestel tot nu toe. Het was een Cessna 414 Chancellor, met acht zitplaatsen. Dat was groot genoeg voor hen beiden, hun drie kinderen en hun oppas Magdalena, die soms met hen meeging naar de Vineyard. En dan was er nog ruimte voor twee vrienden, of voor de berg boodschappentassen en koffers die Jane altijd van Greenwich naar de Vineyard heen en weer sleepte. Het vliegtuig was een luxe, maar het betekende voor Bill meer dan hun huis. Het was zijn kostbaarste bezit. Jane voelde zich volmaakt veilig wanneer Bill vloog, meer dan in een gewoon verkeersvliegtuig. Hij zorg-

de er altijd voor dat hij voldoende vliegreuen maakte en dat zijn *instrument rating* in orde was.

‘Kom op, als de donder instappen,’ zei hij schertsend, terwijl zij nog een laatste boodschappentas in het vliegtuig propte. ‘Er is een storm op komst, en ik wil thuis zijn voor het losbarst.’ De lucht begon al te betrekken en Janes lange blonde haar wapperde in de wind. Ze sprong naar binnen en hij boog naar haar toe om haar een zoen te geven. Toen concentreerde hij zich op zijn instrumentarium. Hij had toestemming om te vertrekken en ze hadden apparatuur aan boord voor het geval het weer zou verslechteren. Bill zette zijn koptelefoon op en sprak met de verkeerstoren. Jane pakte intussen een tijdschrift uit haar tas. Ze was dol op roddelbladen en vond het heerlijk om te lezen over de romances en verbroken relaties van beroemde actrices. Later besprak ze die dan met Annie, alsof de beroemdheden vriendinnen van hen waren. Bill vond het altijd leuk om ze daarmee te plagen.

Ze stegen op bij een stevige wind. Bill bestudeerde zorgvuldig de lucht en klom snel naar de hoogte die de verkeerstoren hem had toegewezen. Over ongeveer een uur zouden ze landen op Westchester County Airport. Het was een gemakkelijke vlucht, hoewel hij zijn aandacht goed bij het drukke verkeer rondom Boston moest houden. Hij kletste een paar keer gemoedelijk met de verkeerstoren en glimlachte naar Jane. Ze hadden een heerlijk weekend gehad. Hoe gek hij ook was op de kinderen, hij vond het fijn om haar af en toe voor zichzelf te hebben.

‘Annie klinkt behoorlijk serieus over haar nieuwe vriend,’ deelde Jane mee en Bill schoot in de lach.

‘Jij bent pas gelukkig als ze aan de man is.’ Hij kende zijn vrouw goed en ze wisten allebei dat hij gelijk had. ‘Ze is nog maar een kind en ze is net in haar eerste baan begonnen.’

‘Ik was tweeëntwintig toen ik met jou trouwde,’ bracht ze hem in herinnering. ‘Annie is zesentwintig.’

‘Jij was niet zo serieus met je carrière bezig als zij nu. Geef haar de tijd. Ze is nou niet direct een ouwe vrijster.’ En dat zou ze ook nooit worden. Ze was jong en mooi, en had altijd mannen achter zich aan. Maar Bill had gelijk: Annie wilde vóór ze zich settelde eerst haar carrière als architect opbouwen, en dat leek hem heel verstandig. Bovendien vond ze het leuk om tante te zijn, maar was ze er nog niet aan toe om kinderen te krijgen.

Op dat moment merkte Jane dat Bill zijn aandacht niet langer bij het gesprek had en zich concentreerde op de lucht, die steeds donkerder begon te worden. Er kwam meer turbulentie en Jane zag dat ze een storm tegemoet vlogen. Ze zei niets tegen Bill, want ze wilde hem niet storen tijdens het vliegen. Ze keek uit het raampje, sloeg haar tijdschrift open en nam een slok van haar koffie. Maar even later begon het vliegtuig plotseling heftig te schokken en de koffie klotste over haar schoot.

‘Wat was dat?’

‘Er komt een storm aan,’ zei hij, met zijn ogen op de meters. Hij liet de verkeersleider weten dat ze veel turbulentie hadden en kreeg toestemming om lager te gaan vliegen. Jane zag links van hen een groot verkeersvliegtuig overkomen. Waarschijnlijk kwam het uit Europa en was het onderweg naar Logan of JFK Airport.

Hun toestel bleef zelfs nu ze lager vlogen heftig op en neer gaan. Het werd met de minuut erger en Jane zag een bliksemflits in de lucht.

‘Moeten we niet landen?’

‘Nee, het gaat wel,’ zei hij met een geruststellende glimlach. Intussen begon het te regenen. Ze vlogen nu boven de kust van Connecticut en Bill draaide zich net naar haar toe om iets tegen haar te zeggen, toen de linkermotor werd getroffen door een heftige explosie. Het vliegtuig helde ver over en Bill concentreerde al zijn aandacht op zijn controlepaneel.

‘Shit, wat was dat?’ vroeg Jane schor. Zoiets was nog nooit

eerder gebeurd en Bills gezicht stond gespannen.

‘Ik weet het niet. Misschien een lekkende brandstoftank, ik weet het niet zeker,’ zei hij kortaf, met opengeklemden kaken. Hij probeerde uit alle macht het toestel onder controle te houden, maar ze verloren snel hoogte. De motor stond in brand en Bill zocht op de grond naar een plek om te landen. Jane zei niets. Ze keek toe terwijl Bill wanhopig probeerde het toestel recht te trekken, maar het lukte hem niet. Ze hingen gevaarlijk scheef en raasden met een angstaanjagende vaart naar beneden. Bill riep de verkeerstoren op en vertelde waar hij was. ‘We storten neer, onze linkervleugel staat in brand,’ zei hij kalm. Jane stak haar hand uit en raakte zijn arm aan. Zonder zijn handen ook maar een moment van de knoppen te halen, zei hij dat hij van haar hield. Dat waren zijn laatste woorden. Een ogenblik later sloeg de Cessna tegen de grond en explodeerde in een bal van vuur.

Annies mobiele telefoon ging toen ze net bezig was een verandering ongedaan te maken waar ze een uur aan had zitten werken. Ze was er niet tevreden mee en veranderde het nu heel voorzichtig terug. Ze was geconcentreerd bezig en wierp een blik op de telefoon, die op de tekentafel lag. Het was Jane, blijkbaar waren ze thuis. Ze wilde eigenlijk niet opnemen. Ze had geen zin om haar concentratie te verbreken, en Jane vond het altijd leuk om lang te kletsen.

Annie probeerde het geluid te negeren, maar de telefoon bleef irritant doorrinkelen en uiteindelijk nam ze toch op.

‘Kan ik je terugbellen?’ vroeg ze, maar ze kreeg meteen een stortvloed van Spaanse woorden over zich heen. Annie herkende de stem. Het was Magdalena, de Salvadoraanse vrouw die voor de kinderen van Jane en Bill zorgde. Ze klonk paniekerig. Annie kende dit soort telefoontjes maar al te goed. Magdalena had haar nummer voor gelegenheden dat Bill en Jane weg waren.

Meestal belde ze Annie alleen als een van de kinderen zich had bezeerd, maar Annie wist dat haar zus nu ieder moment kon thuiskomen. Ze verstond geen woord van wat Magdalena in het Spaans stond te ratelen.

‘Ze zijn onderweg naar huis,’ zei Annie geruststellend. Meestal ging het over Ted, die weer eens uit een boom of van een ladder was gevallen, of zijn hoofd had gestoten. Hij was een actieve jongen, die regelmatig ongelukjes had. De meisjes waren een stuk rustiger. Lizzie was bijna een puber, en Katie was weliswaar een pittige dame, maar ze was meer verbaal dan fysiek ingesteld en had zich nog nooit erg bezeerd. ‘Ik heb Jane twee uur geleden nog gesproken,’ zei Annie rustig. ‘Ze kunnen ieder moment thuis zijn.’

Hierop stortte Magdalena een nieuwe Spaanse woordenstroom over haar uit. Ze klonk alsof ze hilde en het enige woord dat Annie verstond was ‘*la policía*’. De politie.

‘Wat is er met de politie? Is alles goed met de kinderen?’ Misschien was een van hen deze keer wel ernstig gewond geraakt. Tot nog toe waren het altijd kleine dingetjes geweest, behalve die keer dat Ted in de Vineyard uit een boom was gevallen en zijn been had gebroken, maar daar waren zijn ouders bij geweest. ‘Zeg het in het Engels,’ drong Annie aan. ‘Wat is er gebeurd? Wie is er gewond?’

‘Uw zus... de politie belt... het vliegtuig...’

Annie had het gevoel alsof ze door een kanon werd afgeschoten en tollend door de lucht zweefde. Alles om haar heen leek zich vertraagd af te spelen en het duizelde haar toen de woorden tot haar doordrongen.

‘Wat zeiden ze dan?’ Annie wist de woorden tussen de vlijmscherpe glasscherven in haar keel door te persen. Ieder woord dat ze sprak, deed haar fysiek pijn. ‘Wat is er gebeurd? Wat zéi de politie?’ Zonder dat ze het zelf besepte, stond ze tegen Magdalena te schreeuwen. En Magdalena kon alleen maar huilen.

‘Zeg op, verdomme!’ schreeuwde Annie, en Magdalena probeerde het haar in het Engels te vertellen.

‘Ik weet niet... iets gebeurd... Ik haar bellen op mobiel, maar geen antwoord... ze zeggen... ze zeggen... het vliegtuig in brand. Het was de politie in New London.’

‘Ik bel je terug,’ zei Annie en ze hing op. Uiteindelijk vond ze een alarmnummer van de politie in New London, die haar doorverwees naar een ander nummer. Een stem vroeg haar wie ze was en toen ze dat had verteld, viel er een eindeloze stilte aan de andere kant van de lijn.

‘Bent u hier in de buurt?’ wilde de stem weten.

‘Nee, ik ben niet in de buurt,’ zei Annie. Ze wist niet of ze in snikken moest uitbarsten, of tegen deze onbekende vrouw moest gaan schreeuwen. ‘Ik ben in New York,’ legde ze uit. ‘Wat is er met het vliegtuig gebeurd?’ Ze gaf haar het registratienummer van Bills vliegtuig, waarna er weer een andere stem aan de telefoon kwam. De man zei dat hij de hoofdinspecteur was en vertelde haar iets wat ze niet wilde weten en nooit van haar leven had willen horen. Hij zei dat het vliegtuig was neergestort en dat het was geëxplodeerd toen het de grond raakte. Er waren geen overlevenden. Hij vroeg haar of ze wist wie er in het toestel zaten.

‘Mijn zus en haar man,’ fluisterde Annie. Ze staaarde met niets ziende ogen voor zich uit. Dit was niet gebeurd. Het was onmogelijk. Dit kon hun niet overkomen. Maar het was zo. Ze had er geen idee van wat ze verder moest zeggen, dus ze bedankte de man en hing op. Ze had hem verteld dat hij haar kon bereiken in het huis van haar zus, in Greenwich, en had hem het nummer gegeven. Nu greep ze haar handtas en liep het appartement uit, zonder zelfs maar de lichten uit te doen.

Later wist ze niet meer hoe ze in haar auto was gekomen en door de stromende regen naar Greenwich was gereden. Ze had er geen enkele herinnering meer aan. De beloofde storm had

ten slotte New York getroffen. Ze liet haar auto op de oprit in Greenwich staan en was doorweekt toen ze het huis bereikte. Magdalena stond te huilen in de keuken. De kinderen zaten boven naar een film te kijken, in afwachting van het moment dat hun ouders thuis zouden komen. Toen ze de deur achter Annie dicht hoorden vallen, kwamen ze naar beneden rennen om hun vader en moeder te begroeten. In plaats daarvan zagen ze hun tante met haar haren tegen haar hoofd geplakt druipnat in de kamer staan. De tranen stroomden als regendruppels over haar gezicht.

‘Waar zijn papa en mama?’ vroeg Ted onzeker. Lizzie staaarde haar met grote ogen aan. Zodra ze Annie daar zag staan wist ze het, en haar hand vloog naar haar mond.

‘Papa en mama...’ zei ze met een ontsteld gezicht, en Annie knikte. Ze rende de trap op en sloeg haar armen om hen heen. Ze klampten zich aan haar vast alsof ze een reddingsvlot was op een stormachtige zee, en met een vernietigende kracht drong het besef tot Annie door. Nu waren ze alle drie van haar.